

Gustave Flaubert:

GOSPA BOVARYJEVA

1.DEL

Na začetku prvega dela spoznamo dečka, ki se izkaže kot Charles Bovary. Starša sta ga vzgajala vsak po svoje, mati je bila izredno popustljiva, oče pa ga je vzgajal špartansko. Njegova mati je bila marljiva žena, ki pa je sčasoma postala živčna in zagrenjena. Oče je bil bivši zdravnik, ki se je držal strogih pravil tako doma kot v službi. Charlesa je materina vztrajnost in navdušenost pripeljala do študija medicine. Deček ni bil bistre glave, a je s svojo pridnostjo in vztrajnostjo končal šolanje. Njegova mati, ki je vedno skrbela za vse, mu je našla mesto vaškega zdravnika v Tostesu. Našla pa mu je tudi ženo, bogato vdovo sodnega izvrševalca iz Dieppa, žensko po imenu Heloiza Dubucova. Želel si je samostojnosti, vendar je po poroki žena oblekla hlače. Živel je pod njenim nadzorom in vestno opravljal svoje delo.

Neke noči je Charles prejel pismo iz Bertaux-a, naj pride uravnati zlomljeno nogo gospodarja bližnjega posestva očeta Rouaulta. Tam je Charles spoznal gospodično Emo in se zaljubil vanjo. V Bertaux se je vračal vsak drugi dan. Temu je sledil velik prepir z jezno ženo, priseči je moral na mašni knjigi, da se ne bo vračal v Bertaux. Medtem pa je gospod Bovary starejši ugotovil, da je Heloiza v bistvu revna in je ves čas lagala o svojem »bogastvu«. Potem je hudo zbolela in umrla. Charles je bil vseeno potrpt zaradi njene smrti, uteho pa je iskal pri Rouaultu in njegovi hčerki Emi. Dan sta preživela skupaj in odločil se je da jo bo zaprosil za roko. Ema polna romantičnih predstav o ljubezni (rada je brala knjige) je privolila. Svatba je bila razkošna, dolgotrajna in zabavna. Po poroki jo je Charles odpeljal k sebi v Tostes, kjer je Ema preuredila hišo. Bila sta srečna, da imata drug drugega.

Ema in gospa Bovary pa se nista razumeli najbolje. Miril ju je Charles, ki pa se je izredno rad bahal z Emo in njenimi prelepimi risbami. Vendar pa je Ema kmalu po poroki spoznala, da je storila napako. Vzrok temu je bilo razočaranje nad zakonom in možem, ni bila srečna. Na tihem je Charlesu očitala, ker tega ni opazil, bil je dolgočasen, neduhovit, po ničemer ni hrepenel, nič! Vendar pa je Ema lepo skrbela zanj.

Osrečevala pa jo je hrtica Djali, darilo lovskega čuvaja, s katero sta hodili na dolge sprehode. Edini vznemirljiv dogodek je bil ples pri markizu (državni tajnik), ki ju je tja povabil iz hvaležnosti Charlesu, ki mu je pozdravil tvor v ustih. Ples je bil na njegovem gradu. Tu je Ema srečala svet iz njenih sanj. Veliko je plesala, še posebej z vikontom. Zahrepenela je po tujih krajih, bogastvu, blišču in zabavah. Vendar je ta sanjski svet kmalu izginil, zatem je Ema še bolj zaničevala svojega moža. Zatekla se je v svoj sanjski svet in predala branju romantičnih romanov. Zanimarjala je gospodinjska opravila, odpustila služkinjo Nastazijo in najela novo, Felicito. Nato je Ema zbolela za neko živčno boleznijo, zato se je Charles odločil, da se bosta preselila v večje mesto Yonville. Pred odhodom je zažgala svoj poročni šopek. Kasneje je ugotovila, da je noseča.

Charles.....realistični pogled

Ema.....romantik; romantičen odnos do sveta

2.DEL

Preselita se v Yonville, ki je od Rouena oddaljen 8 milj. To je trg, kjer je izredno razvito kmetijstvo, imajo pa tudi cerkev, lekarno, gostilno in pokopališče. Na začetku spoznamo najpomembnejše prebivalce mesteca: lastnico gostilne pri Zlatem levu, gospoda Homaisa in njegovo ženo, davkarja gospoda Bineta, trgovca Lheureuxa in gospoda Leona.

Življenja v tem mestecu sta se hitro privadila. Charles se je že prvi dan seznanil s Homaisom, Ema pa z Leonom. Nato sta odšla v novi dom. Bližal se je čas poroda. Ema si je želela sina. Popolnoma se je posvetila pripravam, vendar jo je umirilo, ker ni smela veliko na veliko zapravljeni. Rodila je hčer, poimenovala sta jo Bertka. Emina želja po materinstvu je zamrla. Bertko je oddala v rejo h gospe Rolletovi.

Ema se je začela veliko družiti z Leonom, hodila sta na sprehode, skupaj brala časopise, podarila mu je celo preprogo. Počasi sta se zaljubila drug v drugega, vendar sta oba to ljubezen prikrivala. Leon jo je večkrat obiskoval t namenom, da ji bo povedal kaj čuti, vendar ni nikoli našel pravih besed za pogovor. Charlesa je sovražila, hotela je biti z Leonom. Bertko je vzela iz reje in ji začela izkazovati materinsko ljubezen. Odšla je tudi k duhovniku, da se izpove svojih grehov. Ta čas pa se je Leon odločil, da odide v Pariz dokončati študij prava. Dnevi po njegovem odhodu so bili za Emo izredno mučni, preklinjala je samo sebe, zakaj ga je pustila oditi, a sčasoma je pozabila nanj. Začela se je učiti italijanščine, na veliko je nakupovala.

Nekega dne pa je k njima prišel gospod Radolphe Boulanger, bogat mož, ki je Charlesu pripeljal svojega slugo, da bi mu puščali kri. Spoznal je Emo. Radolphe je bil izkušen zapeljivec in ženskar, Emo je videl le kot lahki plen. Nekaj dni kasneje pa se je v Yonvillu odvijal poljedelski shod. Radolphe je spremljal Emo. Pogovarjala sta se o vsem splošnem. Na prireditvi so bili razni govori, podeljevali so nagrade, po shodu pa je bila slavnostna gostija (skromna, revna..). Radolphe ji je izpovedal svojo ljubezen. Homais pa je napisal članek o shodu, ki je bil objavljen v Rounskem svetilniku.

Po šestih tednih jo je ponovno obiskal in ji dvoril. Njuno razmerje je nevede spodbujal tudi Charles, ki je ženi predlagal jahanje konj z Radolphom. Charles ji je kupil kobilico in po dolgih ježah se je Ema le vdala Radolphovi ljubezni, postal je njen ljubimec. V njem je našla vse, kar je sanjala v mladosti. Pisala sta si ljubezenska pisma, se sestajala na Eminem vrtu in si izmenjavala darilca. Vendar pa je njuna zveza počasi propadala. Naveličal se je je, poleg tega pa ga je skrbelo za ugled. Radolphe je nekajkrat zamudil na njuna srečanja, počasi se je začela spraševati ali je ravnala prav in da bi bilo bolj pametno ljubiti Charlesa...

Medtem sta se Charles in lekarnar Homais dogovarjala, da bosta hlapcu Hipolitu »popravila« kepaste noge. Na začetku je bilo videti, da je operacija uspela, Charles in Ema sta že sanjarila o novi, lepši prihodnosti in Charles ji je spet prirasel k srcu. Vendar operacija ni uspela, tako da so morali hlapcu odrezati nogo. Ema je zopet zasovražila Charlesa. Povrnila

se je ljubezen med njo in Radolphom. Dajala mu je darila, ki jih je kupila pri trgovcu Lheureux-u. odločila sta se, da bosta na skrivaj pobegnila v Ženevo, vse je bilo pripravljeno, a je zadnjo noč Radolphe spoznal, da ne ravna prav, zato je sklenil, da jo zapusti. Emi je poslal poslovilno pismo, skrito na dnu košare z marelicami. Brala ga je na podstrešju, hotela je narediti samomor, vendar je pravočasno prišla Felicita. Ob kosilu je doživela živčni napad, ki se je razvil v daljšo bolezen. Charles je klical zdravnike, lekarnarja, kmalu pa je ostal brez denarja. V času njene bolezni ga je trgovec seznanil z Eminem dolgom in ker ni imel denarja mu ga je trgovec posodil. Ko si je Ema opomogla, se je vrgla v pobožnost, postala je zelo prizanesljiva in dobra do vseh, vzela je Bertko iz reje in jo učila brati. Vrt je dala prekopati, hranila je siromake,... Homais pa je Charlesu predlagal, naj jo odpelje v Rounsko gledališče slovečega tenorista. Odšla sta. Med samo opero je Ema obujala spomin na Radolpha. Med odmorom je odšel Charles po kozarec mleka za Emo, srečal pa je Leona. Ta je kasneje prišel v ložo pogledati gospo. Odšli so pred koncem opere, Ema je ostala do konca opere.

3.DEL

Leon jo je prišel iskati v hotel, kjer ji je končno izpovedal svojo ljubezen do nje, naslednji dan pa sta se dobila v cerkvi, cel dan sta se vozila s kočijo po mestu. Pri sosedu, Homaisu, je potekal prepir, kjer je Justin vstopil gospodarjevo sobo »laboratorij« in vzel kotel, ki ga ne bi smel. Felicita pa je Emi pritekla povedati, da je umrl njen tast, Charlesov oče. Ema pa je mislila le še na Leona. Za njo se je začelo novo obdobje življenja. Zagotovila si je 1x tedenske sestanke z Leonom. Charlesu je rekla, da se uči igranja klavirja, v resnici pa je bila z Leonom. Nekoč sta se s čolnom peljala na neke otočke, čolnar je govoril, da je maloprej peljal nekega smešnega človeka po imenu Radolphe. Ema je bila rahlo šokirana, vendar se je še naprej posvečala Leonu. Vendar jo je ljubezen stala več in več. Stroške za njena potovanja, nove obleke in druge drobnarije ji je pomagal kriti vaški trgovec, dolg je bil vse večji. Finance so bile njena skrb, zato Charles ni vedel, da ga žena spravlja ob imetje. Tudi ljubezen z Leonom je počasi usihala, naveličala sta se drug drugega in ko je Leon enkrat, dvakrat zamudil na srečanja, se je vsa ogorčena vrnila domov. Prejela je pismo od sodišča, da mora v roku 24h ur plačati vsoto 8000 frankov. Prosila je trgovca, če ji posodi...ni ji! Prosila je tudi Leona in župana vendar denarja ni dobila. Ko je prišla domov so že popisovali njeno imetje. Spomnila se je na Radolpha, le ta je bil pripravljen obnoviti njuno razmerje, a denarja ji ni posodil z izgovorom da ga nima. Obtožila ga je svoje življenjske nesreče. Odšla je v Homaisov »laboratorij« in tam vzela arzenik in se z njim zastrupila, odšla je domov in možu napisala pismo. Začela je bolehati, dušilo jo je, bljuvala je, bledlo se ji je...Charles je klical razne zdravnike vendar je bilo prepozno. Umirala je dolgo in v velikih mukah. Po Emi smrti je Charles vedno bolj posnemal njen stil. dal jo je pokopati v treh krstah prekritih z žametom, v beli poročni obleki, čevljkah in z vencem na glavi. Charles jo je vedno bolj pogrešal in se spominjal lepih trenutkov z njo. Tudi njen oče je slabo sprejel novico o smrti hčerke. Pogreb je bil žalosten, a na njem ni bilo ne Radolpha ne Leona.

Charlesa so dolgovi vedno bolj morili postal je obupan kar ga je vodilo v smrt. Našel je vsa ljubezenska pisma Leona in Radolpha. Bertka je odšla v varstvo neki revni teti, starejša gospa Bovary je umrla, Rouault je ohromel, Homais je zaslovel s svojimi članki in bil dobro preskrbljen do konca življenja.

GUSTAVE FLAUBERT (1821-1880)

- Rojen v Rouenu v ugledni zdravniški družini
- Obiskuje rouensko gimnazijo, kasneje študij prava, ki ga je opustil zaradi bolezni
- Preselil se je na deželo, kjer je pisal
- Ljubezen njegovega življenja- [ELISA SCHLESINGER](#), ki je literarni lik v [delu VZGOJA SRCA](#)
- Izredno rad potoval
- Bral literarna dela nečakinji Napoleona I.
- Zašel v denarne težave-prijatelji mu priskrbijo državno pokojnino
- Imel hude zdravstvene težave
- Leta 1880 umre za možgansko kapjo- [s spoznanjem, da človek sam ni pomemben, pomembno je njegovo delo.](#)

DELA: * Salambo (1862)

- Vzgoja srca (1869)
- Skušnjava sv. Antona (1874)
- Tri zgodbe z novelami (1877)

- Gospa Bovaryjeva (1857)
- Norčevi spomini, November (mladostni spisi)

-Do romana Gospa Bovaryjeva je bil izrazit romantik; pisatelj romantičnih zgodb v dijaških in študentskih letih; velik občudovalec Goetheja ljubil je izpovedovanja, tesnoba občutja, živčno drgetanje, smrt...te zgodbe naj bi bile odraz njegove »živčne« osebnosti

- intenzivno pisanje- zatekel se je v samoto, mir
- ko je napisal Skušnjava svetega Antona so bili zaradi nejasnosti vsi razočarani

GOSPA BOVARY:

-Realistična vsakdanjost
 -Naj bi bila po resnični zgodbi, ki naj bi se zgodila v 40. letih
 Bovary= Delamare, ki živi v normandijskem mestecu; gospod je poslušal predavanja Flaubertovega očeta, gospa izredno lepa se je po ljubezenskih pustolovščinah zastrupila z arzenikom; njen prvi ljubimec je odšel v Ameriko, nato se vrnil v Francijo in nato napravil samomor.
 -Nastajala je celih pet let
 - osnutki so shranjeni na več kot tisoč straneh

ŽELJA:

- da bi dogodki in osebe delovali sami zase, brez pisateljeve navzočnosti, stališča, mnenja
 - v romanu ne sme biti nič odveč, kar bi motilo sosledje dogodkov
 - vsak stavek je tehtno in premišljeno napisan
 - slog (iskanje idealnega izraza) mu je bil pomembnejši od same snovi
 - skušal se je vzeti v zgodbo, občutil vse muke,...na koncu je celo izjavil:
 »Gospa Bovary, to sem jaz!«

O IZDAJI:

-najprej je izšla v šestih nadaljevanjih v literarni reviji
 - roman doživel obtožbo in sodni proces zaradi nemoralnosti in propagiranja prešuštva: * 4 spornejši odlomki:
 * Emina grešna radost, ko se preda ljubimcem
 * verska vnema, ko jo ta zapusti
 * pohujšljivi prizori ljubimkanja z Leonom
 * omenjanje posvetnih užitkov, ko jo mazilijo pred smrtjo
 »POEZIJA PREŠUŠTVA«
 - Flaubert oproščen- res da je veliko vulgarizma in prešuštva, vendar je tudi spoštovanje do vere in da delo ni zapisano zato, da bi reklamiralo pohujšljivost
 - GOSPA BOVARYJEVA (s podnaslovom Podeželske nravi)
 Izšla (v knjižni izdaji) leta 1857
 Končna izdaja s popravki pa leta 1873

ZGRADBA:

- razdeljena na tri dele in posamezna poglavja
- trije različni kraji dogajanja (začetek, potek, konec)
- trije različni moški Eme (v različnih krajih; začetek, vrhunec, propad)

- čas je nedoločen

- 40leta 19.stol.
- malo pred nastankom Gospe Bovary
- ujema se s Faubertovim življenjem